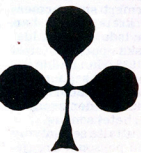
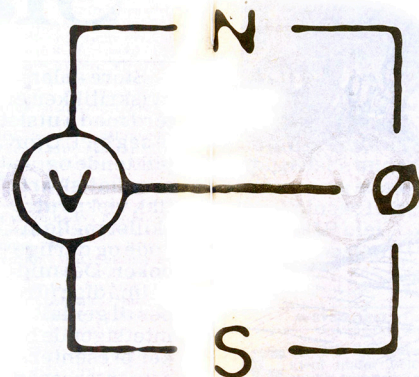
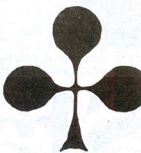

— Fire

Tor Stavik har full kontroll. Fire spar skal nok ordne seg!

Brid er et spill de aller fleste stifter bekjentskap med før eller senere. På skolen, i militæret, via venner. Og begynner man først å spille, har man lett for å bli bitt av basillen. Den første «terskelen» — det å lære seg spilllets regler — er den tyngste å komme over. Men kommer man først over den... og hvis du ikke spiller Whist eller Amerikaner — er ikke spranget så langt.

Spillet er utrolig fascinerende. Man blir aldri utlært, det er alltid noe nytt å lære. Men bridge kan spilles på alle plan. Gleden over spillet er ikke proporsjonal med dyktigheten.

Og på topp-plan er det mange andre ting enn selve kortføringa og meldingen som teller. Mån må skjemme motspillernes psyke, prøve å finne ut hvorfor de spiller kortene som de gjør. Det er skrevet flere bøker om «Bridgepsykologi» — utrolig nok vil mange hevde. Og mener du at du er en god bridge spiller, men har lyst til å bli enda bedre, kan jeg anbefale Victor Mollos bok som heter nettopp «Bridgepsykologi».

Men hvis du ikke så god, bare har spilt et par ganger — eller kanskje ikke i det hele tatt — så fins det andre tilbud. Hvis du går på ungdomsskolen bør du gå til rådgiver og spørre om skolen har bridge som valgtag. En del skoler har fått det. Hvis du er litt eldre kan et nybegynnerkurs være tingen. Her har Oslo flere gode tilbud.

PASS og DOOP heter de to bridgeskolene som holder til på Bridgens Hus i Oslo. PASS har sine kurs på torsdager, både for nybegynnere og litt mer øvede. DOOP avholder kurs på tirsdager og onsdager. Følge er registrert som klubber i Norsk Bridgeforbund, og har faste spillekvelder på «Huset» parallelt med kursvirksomheten. De stiller også lag i kretsserien og NM. Hvis du er interessert kan du ta kontakt med Oslo Bridgekrets på telefon 11 09 17.

Det er ca. 100 mennesker i rommet, de fleste menn — et par håndfuller kvinner. De sitter gruppert fire og fire ved små bord kledd med grønn felt. Mange med et halvtomt glass pils foran seg, de aller fleste ivrig dampende på en sigarett. Ute viser høsten seg fra sin absolutt beste side. Skarpe farger og rein, klar luft. Her inne kan du skjære luften med kniv.

Alle typer folk. Arbeidsfolk i velbrukte hverdagsklær, forretningsfolk i smarte dresser, Teddy- og Marlboro-rykere, unge, gamle. Men alle med i en stor familie, en slags Oslos fredelige Cosa Nostra. Det er torsdag, vi er på Bridgens Hus midt i Oslo sentrum, det er Bridgekameratens klubbkveld. Det er en utbredt oppfatning at bridge er en «sosse-sport». Et spill man forlyster seg med etter middag i Agatha Christie-bøker. Men prøver du å ynte fram på om at Bridgens Hus er «borgerskapets høyborg», eller noe i den retning, blir du møtt av forbausete — og sure — blikk. Bridge spiller en viktig sosial rolle. Undersøkelser har vist at ca. 400 000 nordmenn spiller bridge minst en gang i måneden. De aller fleste til «husbruk», ca. 15 000 spiller aktiv konkurransebridge. Det er et parspill, og det nytter ikke å være best *alene*. Makker må være med på notene. Alle møter alle, landlagsspilleren møter nybegynneren. Spillet er på alle måter kontaktskapende.

Hvilken sosial bakgrunn en har spiller liten rolle. Er du en OK person, god kamerat, og bra til å spille kort — da er du godatt *nanse*.

Det heter seg at man ikke skal spøke med folks hobby. Det er den som bringer dem utenfor husets fire vegger, det er den utgjør «det andre» sosiale livet for mange. Her er bridge et ypperlig eksempel. Dette er ikke en hobby som isolerer — snarere tvert imot — den aktiviserer.

Mange bridge spilleres annet hjem: Bridgens Hus i Oslo.

spar

Roar Sletner, Mette Torp, Tommy Sandmark og Ellen Vigmostad (med ryggen til) — bridgekamerater.

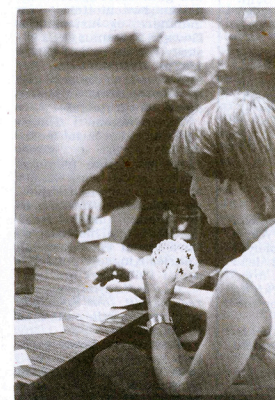
Bridgens Hus er bridge-Oslos samlingssted. Lokalene ligger midt i sentrum, i Storgata 25. Oppe i sjette etasje finner du bridge spillere hver dag, hele uka, hele året — og nærmest til alle døgnets tider. Ukeskjemaet ser omtrent slik ut: Mandag er det kretskamper for lag, tirsdag formiddag er det pensjonistbridge, tirsdag kveld er det nybegynnerkurs pluss spilling DOOP, på onsdag er DOOP der igjen og det spilles kamper i bedriftsserien, torsdag er PASS og Bridgekameratene på plass, fredag er det åpen turnering, det samme er det lørdag og søndag ettermiddag. Det er til å bli matt av, for å si det på våre venner sjakkspillernes språk.

For mange er «Huset» deres annet hjem. Dette er en stor del av deres sosiale liv. Her treffer de andre med samme interesse. Det er hit de går for å få avveksling fra husets fire vegger, samværet på «Huset» gir dem overskudd til å se neste mandag i hvitøyet og rusle til nok en arbeidsdag. Men det kan bli for mye bridge, og skilsmisseprosenten er vel ikke direkte lav i bridge miljøet.

Noen andre negative ting å trekke fram? Tja. Det er mye drikking — pillsalget går strykende på Bridgens Hus, mye røyking, og går du på Bjerkebanen en onsdag treffer du nok bridge spillere til å arrangere en 26-bords storturnering.

Hva syns en av «stamgjestene» om Bridgens Hus? Jeg spurte Egil Westin, 65 år, pensjonist og kjent bridgepersonlighet.

— Jeg går på bridgen for å møte likesinnede. Ikke bare for å spille bridge, men like mye for å prate med forskjellige mennesker om dette og hint. Selv om Bridgens Hus er et sted jeg kan gå hver dag, savner jeg faktisk å kunne ta en tur på dagtid, spise et smørbrød og kanskje ta et slag Kryp-Casino. Det eneste tilbudet vi «gamlinga» har nå er pensjonistbridgen en dag i uka, avslutter Egil og skynder seg tilbake til bordet og neste spill. Bridge, og «Huset», kan han ikke få nok av.

Terje Berg med gode kort på handa. Bak skiltet er Paal Kristiansen — Bridgekameratens «Grand old man».

TRULS LARSEN og PAAL AUDESTAD (foto)